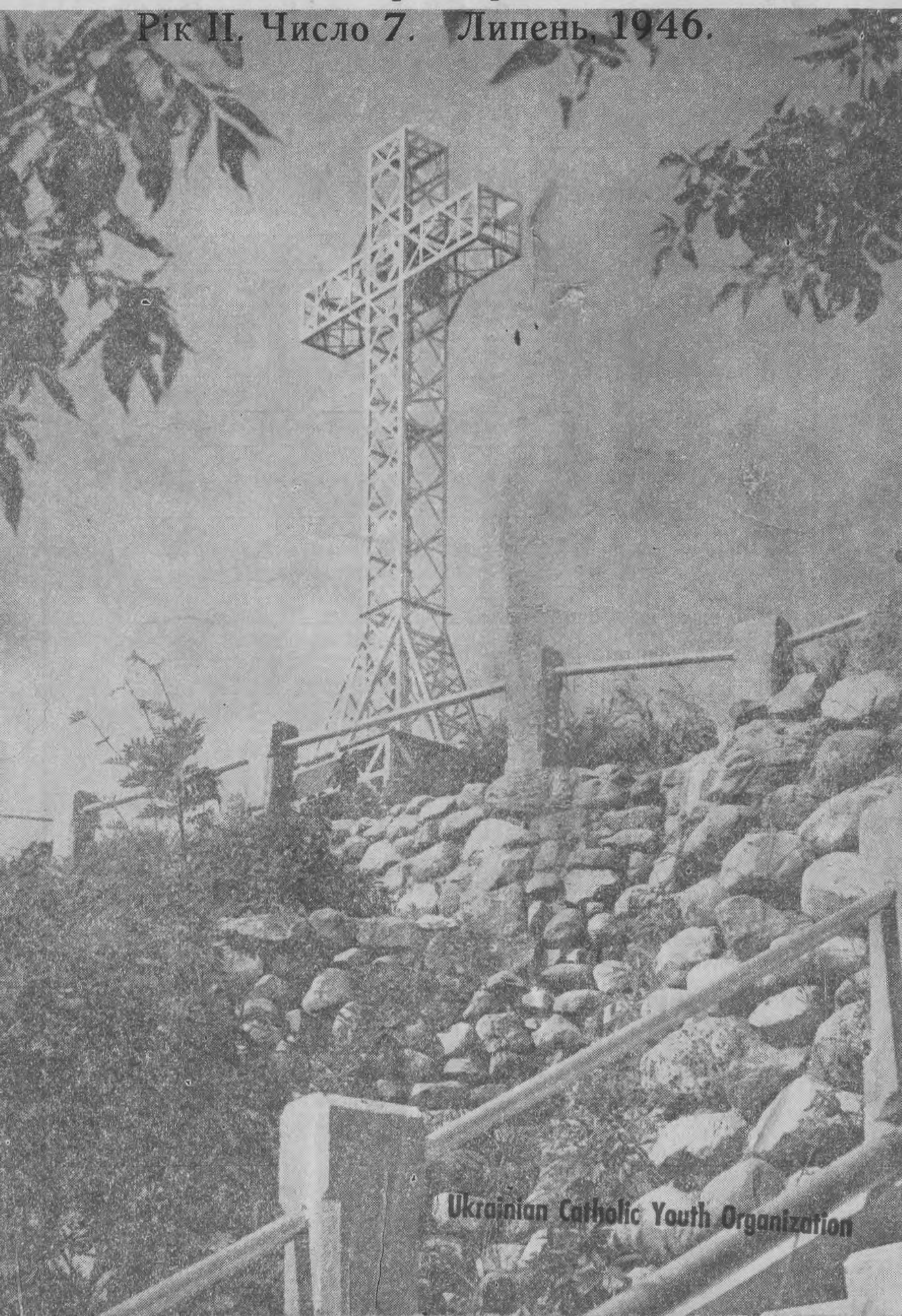
Наша Будучність

Рік II. Число 7. Липень, 1946.

Ukrainian Catholic Youth Organization

Наша Будучність — Орган Українського Католицького Юнацтва. Виходить раз у місяць. Річна передплата — 50 центів. Адреса Редакції: Our Future, Box G. Mundare, Alberta. Адреса Управи: Ukrainian Catholic Youth, 8820 - 111th St., Edmonton, Alberta, Canada.

ЗМІСТ "НАШОЇ БУДУЧНОСТИ." Рік II. Ч. 7, 1946.

Пояснення Окладинки

Знимка на верхній окладинці представляє хрест, що стоїть на горі мондерської ґроти. Під ним є каплиця, де відправляється у великі свята в літі, особливо в часі празника, Служба Божа.

Хрест сам собою представляє побіду. Хрест на високій горі означає, що до побіди веде довга й прикра дорога. Щоб побідити треба нераз багато натерпітися, треба завдати собі самому насилля.

До побіди стремлять всі. І наше товариство УКЮ також провадить борбу за здійснення свого завдання. Треба отже памятати всім його членам, на дві річи, а саме що побідити можна тільки з хрестом та що ця побіда вимагає багато труду й жертви.

Тому, Дорога Українська Молоде, під прапором Хреста Христового борися завзято за осягнення свого завдання, а побіда буде певна.

Наша Будучність

Рік II. Число 7. Мондер, Алберта Липень, 1946.

ВЕЛИКИЙ ЮВІЛЕЙ

Колєґії св. Йосифа в Йорктоні

Цього року минає двадцять пять літ від хвилі, коли серед дуже трудних обставин отворено в Йорктоні, Саск. Колеґію, щоб у ній виховувати молодих хлопців. Хоч не дуже довгий це час, однак овочі праці цеї Колеґії є понад сподівання великі і гарні. За той час вона виховала поверх 1,500 учнів — і ще як виховала.

Такого виховання, що його дістали й дістають учні в цій Колеґії не можливо тепер нігде дістати. Жадна інша виховавча інституція не дає студентам того, чого дає Колеґія св. Йосифа. Всім, що побирали в ній науку вона дала повне виховання. Вона дала їм найкраще виховання шкільне: вона зробила з них свідомих релігійних і народних працівників; вона виховала їх для суспільности; вона дала їм тверду основу, що на ній вони можуть тепер безпечно будувати своє життя.

Її вихованці — священики, професори, учителі, військові, професіоналісти й різні урядники тішуться нині не лиш великою пошаною, але й поширяють нині на широкі круги нашої суспільности високі ідеї, що їх зачерпнули колись у цій многозаслуженій Колеґії.

На цю Колеґію повинні в першу чергу звернути свою увагу українські родичі, що на них тяжить обовязок дати дітям не якебудь виховання, але можливо найкраще. А на це нема кращого місця, як Колеґія св. Йосифа в Йорктоні.

Надзвичайними успіхами та прекрасною працею Колеґії радіє вся українська Церква, бо з неї дістає вона значних, вірних і гідних дітей. Радіє нею і ввесь наш нарід, бо це є скарб, над якого кращого нема. З цеї Колеґії, наче зі жерела, випливають кожного року нові свіжі ряди молодців, що вкоротці стають провідниками народу та приносять йому славу, потіху й поміч.

Цею Колеґією завідують Преподобні Брати Християнських Шкіл і тому їм належиться все признання за всі успіхи Колеґії. Це вони, що зробили Колеґію тим, чим вона нині є.

Слава, честь і вдячність нехай буде їм за ці великі заслуги, за цей важкий труд над виховуванням нашої молоди.

З нагоди цього Срібного Ювілею бажаємо цій многозаслуженій Колеґії та Достойним і Дорогим Братям як найбільшого Божого благословення, гарних успіхів у будучині і потрібних ласк і сил для дальшої посвяти й жертви у їхній чудній праці.

Donated by Mr. J. Walansky
10923-111 Ave Edmonton, Alta
—1964—

UNIVERSITY LIBRARY
UNIVERSITY OF ALBERTA

Початок і Ціль Колеґії св. Йосифа в Йорктоні

Одного лагідного дня в травні, 1919 року, три Брати Християнських Шкіл приїхали до Йорктону. Це перший крок виховавчої праці в західній Канаді для членів цего Згромадження. Братам Анзбертові, Станіславові й Якові дано обовязок доглядати будівлі і провадження Колеґії св. Йосифа.

На бажання тодішного українського католицького Епископа, Їх Ексцеленції Никити Будки і много ревних священиків у степових Провінціях, Товариство Поширення Католицької Віри в Канаді згодилося дати фінансову поміч для збудування інституції, котра б давала вищу освіту українським католицьким студентам степових Провінцій під релігійним впливом.

Українців Католиків у степових Провінціях тепер числять поверх 150,000 з котрих більше як 45,000 живе в Саскачевані. Тому 25 літ ми мали одно велике недомагання, а іменно — брак провідників (особливо світських) у наших рядах. Нам бракувало тут роджених священиків, професійних мужів, учителів, громадських діячів. Ми мали дуже мале число людей, котрі б сповняли наш подвійний обовязок, — перше, виховання і провадження наших людей на правдивий шлях канадійського горожанства, — пізнання й практикування обовязків і привілеїв свободолюбимої Канади. А друге, що ми Українці, культурний нарід, мусимо вкласти свою народню пайку в канадійську розвиваючуся державність, життя, історію, культуру. Що ми, як нарід, не повинні пропасти, але маємо бути свідомі своєї славної історії, традиції, культури й талантів, і давати наше найкраще цій країні—Канаді, як також приймати найкраще від Канади й канадійського окруження. Тим ми збогатимо канадійську культуру, зробимо її прекрасною мозаїкою в котрій будуть найкращі прикмети з української культури.

Природна відповідь на це наше недомагання було правдиве християнське виховання. Виховання, котре б будувало, а не руйнувало, — виховання, котре б придержувало, а не нищило, — виховання, котре б принимало, а не відкидало!

Ось і тому засновано Колеґію св. Йосифа! Засновано її, щоби в малий, але певний спосіб дати відповідь важкій проблємі, котра в той час сягала пропорцій державної проблєми.

Це була важна подія! Це була велика праця! Це було шляхотне хотіння з великою надією!

Давати таке виховання було й є привілеєм і втіхою Братам Християнських Шкіл. Це релігійне Згромадження має поверх 250 літню традицію й поважання всіх освічених людей, бо славиться в цілім світі зі свойого виховавчого успіху та педаґоґічних метод.

До тепер результат був постійною процесією добрих успіхів. Люди Йорктону добре обзнакомлені з успіхами студентів Колеґії св. Йосифа, котрих вони любо кличуть — "Хлопці з Колеґії". Решта Канади завважує добрий вплив. Колеґія св. Йосифа за чверть сотки літ свойого існування видала працівників на полю релігійнім і народнім, котрі роблять велику признаку.

Майже третя часть вихованків служило й ще служать при війську своєї держави. Це дуже високий відсоток для кожної колеґії в Канаді. Через широкі простори степових Провінцій, поза скалистими Горами й в онтарійській землі — слава та імя Колеґії св. Йосифа є підйомом духа та державним скарбом, що славлять Братів Християнських Шкіл та їх добрих студентів, котрі практикують їх навчання.

Через посуху й депресію,—через війну й по війні, — через успіхи й майже невдачі, — через людську злобу і знеохочення — все знайшлися шляхотні родичі й завзяті студенти, що прагнули доброго християнського виховання.

Слава Колеґії св. Йосифа — виховательці працівників-провідників!

Моя "Алма Матер", неси високо свій взнеслий стяг, свою благородну ціль!

Щиросердечні ґратуляції — вихователько українських католицьких працівників-провідників — Колеґіє св. Йосифа!

Це сердечна вдячність Тобі від Твойого бувшого студента, а теперішнього Твойого Професора!

Бр. С. Методій, ЧБХШ.

What do you mean by telling people I'm deaf and dumb?

When did I say you were deaf?

M.O.: You have acute appendicitis.

C.W.A.C.: Listen sir, I came here to be examined, not admired.

She is a striking beauty.

Yes, she slapped me twice.

What did your wife say when you came in intoxicated last night?

Nothing. I was going to have those front teeth pulled out anyway.

З НАГОДИ 25 ЛІТНОГО ЮВІЛЕЮ

БАЖАЄМО

Колеґії св. Йосифа
в Йорктоні, Саск.

ЩЕ КРАЩИХ УСПІХІВ У ЇЇ ВЕЛИКІМ ДІЛІ ВИХОВУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.

РЕДАКЦІЯ Н. Б.

Що Про Нас Пишуть

В однім українськім католицькім часописі в Америці, що називається "Шлях", один священик — о. В. Білінський написав кілька потішаючих слів про нашу ґазетку "Наша Будучність". Щоб про них знала вся молодь Канади, ми тут наводимо їх в цілости.

НАША БУДУЧНІСТЬ

Наша Будучність, це орґан української католицької молоді, що виходить раз у місяць в Едмонтоні, Алберта, Канада. Місячник гарний формою, в двох мовах і гарно упорядкований з огляду на статті. Одначе ще краще представляється цей місячник Наша Будучність з огляду на зміст. Все що в нім подане є важним і цікавим, актуальним і необхідним для української молоді що горнеться коло української католицької Церкви — найкращої нашої духовної матері.

"Сама назва місячника Наша Будучність вказує, що українська католицька молодь Канади думає і журиться своїм майбутнім. Це найкраща прикмета, ціха, ціль і заслуга української католицької молоді Канади й її місячника-орґану Наша Будучність.

"Перечитавши орґан Н. Б. на цьому місці хочу підчеркнути, що українська католицька молодь Канади пішла дорогою, що веде до Бога і щастя родинного також на землі.

"Це дійсна, позитивна робота, що заслугує не тільки на похвалу, але і наслідування.

"Цего бракує українській католицькій молоді в Америці. Та дасть Бог, що і вона почне нове життя".

З цих слів довідуємося як на нас, молодь в Канаді, задивляються й що про нас думають наші люди в Америці. Повищі слова ми навели не тільки на це, щоб похвалити, але передусім щоб заохотити весь загал нашої молоді до дальшої, ще більшої співпраці, а головно щоб гордилися своєю ґазеткою. З цього почуття повинні випливати безнастані старання, щоб її поширити по всіх закутинах Канади, щоб її побільшити, прикрасити та зробити як найцікавішою. Щоб це могло здійснитися, треба щоб ми самі, хлопці й дівчата, писали до неї. Пишім про те, що ми хотіли б в ній бачити. Посилаймо до неї звіти з нашої праці, дописи про наш відділ. Передусім посилаймо багато знимок що представляють працю та осіб з наших околиць, бо за цим ми безсумніву насамперед у ній шукаємо.

Памятаймо завжди, що наша ґазетка не спадає готова з неба. Ні. До неї мусимо дописувати ми всі, бо це НАША ґазетка. Ми мусимо її все підтримувати, бо цього ніхто інший за нас не зробить. Якщо бажаємо гордитися нею, якщо любимо її, то ми мусимо для неї працювати. Як другі нас за нашу ґазетку хвалять і подивляють, то ми за ніщо в світі не повинні про неї забувати, нею помітувати, або лишати всю працю над нею комусь іншому.

Тож приложім наших рук до цього, щоби будучність Нашої Будучности була запевнена. Читаймо, поширяймо, підтримуймо, дописуймо, бо це, що про нас будуть думати другі в будучині, залежить виключно від нас самих, членів УКЮ цілої Канади.

Jubilee Celebration at Yorkton

On May the 26th, St. Joseph's College at Yorkton, Sask., under the masterly direction of the Christian Brothers, celebrated its 25th anniversary — the Silver Jubilee. On this occasion it received high tribute and hearty congratulations from many high church and state officials of whom the more prominent were: **His Excellency James Charles Cardinal McGuigan, Chancellor; Rt. Rev. Bishop B. Ladyka, DD., Rt. Rev. J. A. McDonagh, President of the Catholic Church Society of Canada; Rt. Rev. Bishop N. Savaryn, DD.; Rt. Rev. P. J. Monahan, Archbishop of Regina;** Mr. W. L. Mackenzie King, Prime Minister of Canada; Mr. T. C. Douglas, Prime Minister of Saskatchewan; Rev. G. J. Ehman, CSsR.. Vice-Provincial of Redemptorist Fathers; Rev. B. Baranyk, OSBM., Provincial of Basilian Fathers; Rev. Bro. Claudius, Provincial Superior of Christian Brothers; Rev. I. Shalla, CSsR., PP., Rector of St. Gerard's Church, Yorkton; Sister Elizabeth, SSMI., Provincial Sisters Servants of Mary Immaculate; Sister Benedict, SSMI., Superior of Sacred Heart Academy, Yorkton; Mr. W. S. Lloyd, Minister of Education; Mr. A. P. Swallow, M.L.A. for Yorkton; Mr. G. H. Castleden, M. P. for Yorkton; Mr. J. S. Thomson, President of University of Sask.; Mr. G. W. Simpson, University of Sask.; Mr. L. F. Titus, Chief Superintendent of Schools; Brigadier G. A. H. Trudeau, OBE., DOC., MD., No. 12; Mr. Chas. A. Peaker, Mayor of Yorkton; Mr. R. M. Baldwin, Principal Yorkton Collegiate Inst.; Rev. G. Shyshkowich, CSsR., Rector of Ukrainian Catholic Mission; Rev. B. G. Shumay; Rev. Kryworuchka and others.

The celebration commenced with an open air Mass on the College grounds at which His Execellency, the Most Reverend N. Savaryn officiated. In the evening a testimonial dinner was served in the Yorkton Hotel. After the dinner 17 guest speakers addressed the audience. Also a musical program was held.

The main Jubilee address was delivered by Rev. Bro. Azarius, MA.. Ph,L., of Edmonton. (His address is printed in full on a separate page). Following his address the College Glee Club entertained the public with a few selections, including "Kentucky Babe." Then the gathering heard from the former directors of the College — Brothers Ansbert, Anthony and Aloysious, — all of whom were introduced to the public by Mr. Kindred, the chairman. Their talks were followed by songs of the Sacred Heart Choral Society and snappy music of the College Orchestra. Then congratulations and best wishes were expressed by Rev. Shalla, Rev. McDonagh and Rev. Shyshkowich.

It was now the the violin trio, dedicated to Bro. George. was well received. After this bit of music the Lieutenant-Governor brought greetings from the people of Saskatchewan. Mr. Swallow represented the Provincial Government. On behalf of the peopl e of the city of Yorkton greetings were expressed by its Mayor, Mr. Peaker. Here again the attention of the audience was turned to a male quartette. Then Mr. Titus and Rev. Gregory voiced their remarks, both paying tribute to the outstanding work of the College. The latter addressed the audience on behalf of the Ukrainian people and expressed their appreciation for the splendid work of the Christian Brothers. Then Brigadier Trudeau, when speaking, stressed that there were no more loyal citizens than the Ukrainians and that the army services rendered by Ukrainian boys was second to none. Alderman H. W. Vaughan brought greetings from the Board of Trade. Mr. J. D. Stratychuk, President of B.U.K., brought greetings from the lay society of the Ukrainian Catholic Church. The final speaker was Bro. Justin. He expressed to all his thanks for patricipating in the celebration of the grand occasion.

The splendid and lengthy program was brought to an end by a number of songs sung by the College Glee Club; the quartette's "End of a Perfect Day" was the closing item.

Judging by the preceding, especially by the large number of high church and state dignitaries being present, one can but come to the conclusion that St. Joseph's College, together with the Christian Brothers, is really worthy of such an honor. What is more, they deserve even more than that. The great work they have done can by no means be awarded by wordly glorification and appreciation. The Almighty Lord, whose glory was the ultimate objective of all the endeavors and good deeds of this self-sacrificing group, shall certainly not allow to be surpassed in generosity and shall, on the day of Judgment, show His own appreciation in His own manner.

Corporal: Why did you salute that truck driver?

Rookie: Don't be so dumb! That's no truck driver. That's General Hauling. Didn't you see the sign?

She's a bright girl — she has brains enough for two.

Then she's just the girl for you.

There goes Iris, the human dynamo.

Dynamo?

Yes; everything on her is charged.

OUR FRIENDS

MISS ELSIE POWLEY
of Borschiw, Alta.

As teacher in Togo school and member of the local UCY Club she presented her view of our monthly paper as follows:

"Our Future" is a wonderful publication for the members of the UCY. It contains interesting and educative material printed in both the English and Ukrainian languages. It also tends to acquaint members with one another from all parts of the province by publishing the activities of the different branches and through its "Bird's Eye View" section.

MR. WILLIAM OGRODNICK
Principal of Togo School

Mr. Ogrodnick also submitted his view on this paper.

"I find," says he, "that Our Future is the proper journal for the adolescent of today for it has a great value morally, socially, emotionally and educationally. It will do considerably in frustrating our juvenile delinquents which are so common in the post-war years. "Our Future" being bilingual, has also my compliments. I have found this little pamphlet interesting and informative at all times and recommend that every youngster be a recipient of it."

We wish to thank these two teachers for their benevolent statements and in return wish them great success in their career. God bless them!

The Editor.

У БОРОТЬБІ ЗА ІДЕАЛИ

Відзнака

Кожна держава, кожна организація релігійна чи народня мають свої прапори й відзнаки. На відзнаках малюють різні фіґури, що криють у собі глибоке значення. Приміром лев означає могутність, орел представляє бистрість, зелена галузка означає життя, ягня представляє Христа, і т. д. Коли жовнір, ученик чи член якоїсь орґанізації має на собі знак, то якраз своїм знаком він відрізняється від всіх інших, творить свою катеґорію.

Наша Емблема

Українське Католицьке Юнацтво вибрало собі за емблему кленовий лист, а на ньому намальований герб України — Тризуб. Ця відзнака має велике символічне значення. Кленовий лист представляє нас як Канадійців, а герб України, це відзнака кожного Українця.

Кленовий Лист

Канада, що належить до найбільше демократичних країв у світі, має дуже пишну емблему — кленовий лист. Клени, це гарні, крісласті дерева, що ростуть у кожній провінції Канади. Листки кленів є символом свободи, зрілости, свіжости, життя, різноманітности та краси. Справді такою є наша дорога Канада. Нема богато країв, що тішаться такою свободою, такою рівністю всіх зайшлих народів, як Канада. Якраз ця свобода дає нагоду нам канадійським Українцям, зрости в силу й стати на рівні з іншими народами. Хоч наш нарід не має своєї держави, однак ми у Канаді тішимось тими здобутками, що їх не мають Українці в інших краях на іміґрації. Тому Українське Католицье Юнацтво з вдячности до цього краю взяло собі канадійську емблему за підставу своєї відзнаки.

Дорогі хлопці й дівчата. Шануймо кленовий лист. Нехай він буде для нас символом свободи, свіжости, життя та краси. А Канада нехай буде дорога нашому серцю. Користаймо зі свободи релігії, свободи слова та свободи преси. Жиймо життям гідним. Будьмо вірними синами Канади. А при тім ніколи не забуваймо, що ми є Українці.

Герб України

На кленовім листку нашої відзнаки видніє Тризуб, герб України. Це знак, що ми є приналежні до українського народу. Тризуб сягає часів св. Володимира. Вже у тім часі відбивали його на монетах та на княжих печатках.

Не легко є пояснити значення українського ґербу. Деякі дослідники старалися пояснити Тризуб знаком ломаного хреста. Інші з ліній Тризуба уложили 12 букв, що повторювані і зложені разом дають дві слові "Україна Володимира". Перше толкування є менше правдоподібне, бо св. Володимир був християнином і міг уживати простий, виразний хрест. Друга розвязка також не є точна. Однак вона надає Тризубові повноту значення і сили.

Український герб представляють у двох питомих йому красках — синій і жовтій. Сина краска є символом голубого неба, а жовта означає золоті українські лани.

За часів св. Володимира український ґерб представляв велику імперію, його значення було велике. Сьогодні не маємо навіть куска землі. Наш нарід весь розбитий, поневолений скитається по цілому світі. Та так, як Свастика не була в силі стерти з лиця землі дорогий нам український герб, так також Серп і Молот ніколи в світі не знищуть тої нашої емблеми — Тризуба.

Молім Всевишнього Бога, щоб дав нам дожити кращих часів, коли під синим небом на золотих українських землях знову стане хрест великий і сильний св. Володимира, а герб наш займе місце Серпа й Молота.

О Боже, не дай нам загинути. Ми, вірні сини канадійської України, благаємо Тебе: поглянь з високого неба на наш бідний український нарід. Зішли йому кращу долю..... Ти Всемогучий.... Чи Ти відмовиш нам?.... На Тебе надіємось....

Car. Caress. Careless. Carless.

The modern girl's hair may look like a mop, but that doesn't worry her — she doesn't know what a mop looks like.

Doc: I can't find any cause for your complaint. I think it's due to drinking.

Pat: Okay, I'll be back some day when you're sober.

She: If wishes came true, what would you wish for?

He: I'm afraid to tell you.

She: Go ahead you sap, what do you think I started this wishing business for?

Don't send me letters full of your troubles at home, wrote a soldier in Italy. I want to enjoy this war in peace.

How long have you been working for the Imperial?

Just since they threatened to fire me.

If you don't like our jokes, and their staleness makes you groan — just send in occasionally some good ones of your own.

THIS TIME IT'S —

A Bird's Eye View of the U C Y of BORSCHIW

The UCY Club at Borschiw exists since October 29, 1944, being organized by Rev. Fr. E. Bilyk of Mundare. Officers elected then were: Nick Filevich, president; Olga Rurka vice-president; Vic Romaniuk, sec.; Mike Hrabec, treas.; Harry Shyba, librarian; Jean Filevich and Dan Rurka, controllers; Jean Kuzyk and Jean Filevich, lunch committee.

The Club held a whist drive, bingo party, Amateur Hour, Concert on Mother's Day, a Grand Carnival, staged three plays, held a Concert commemorating the memory of our famous poet Taras Shevchenko, went carolling and, of course, held many dances too numerous to enumerate.

Donations of this Club: $25.00 donated to St. Josaphat's Institute; $25.00 donated to the proposed Girls' institute; $25.00 for the stained window in the new Edmonton church; $8.00 for the Red Cross.

Besides this the Club invested over $800, installing an electric plant and lights for the parish hall. Living in hopes to install same in local church when it is ready for it.

The Club has a very valuable library composed of Ukrainian as well as English books.

The Borschiw local took ninth place for the fall contest of all the UCY locals throughout the Dominion and was the only Alberta local mentioned in the contest. Fellow members, why not be proud of this?

And now a glimpse at the members themselves.

Nick Filevich: His ambition — to fulfill his duties as president for a second term. Weakness: Could it be Edmonton? Perhaps a neighborly affection.

Vic Romaniuk: A secretary with mischievous eye, amusing smile (occasionally), a prominent nose supports his glasses, a determined worker, meets trouble with a smile, real optimist. His usual saying: "Чоловіче добрий".

Mike Hrabec: A trustworthy member. Worries night and day over our hard-earned pennies.

Sophie Wozny: Although Sophie appears quite shy, she's a member that can be spry. Undoubtedly a member of our UCY.

Jean Filevich: Practises the old saying: The way to a man's heart is through his stomach. Weakness: travelling. And a bit of gossip yet: Now that Jean is 24, she's got the man she can adore.

Olga Rurka:
Known to us by her cheerful attitude.
To our Club it's a real gratitude.
In her work she's very spry,
But this is the manner
We all take towards the UCY.

Elsie Powley: Pleasant company and a cheerful worker.

Harry Shyba: Our once known delegate. How about a report, Harry? Guess time will tell.

Dan Rurka:
Announce our meeting or any affair,
Dan is ready to do his share.

Elsie Romaniuk: Now a city mouse. Weakness: taking a week-end off now and then — offering a helping hand to the bachelors at the farm when she has Oral French on Monday morning. Hope the bus doesn't change its schedule, Elsie!

Harry Miskey: Now in Montreal with the R. C. A. Victor radio repair. An account for all our static.

Olga Ogrodnick:
Olga has recently caused us some worry—
Strange as it seems, her name changes in a hurry.
Short time ago known as Olga, but what— Alice now?
We are inquisitive to know where? why? and how?

Jean Kuzyk: Stena — she's very agreeable.

Lily Slywka: Never afraid to do any little job.. She can certainly do a big one.

Rose Hrabec: Trying to make up her mind which of the two — president or secretary would make a better husband.

Mike Ogrodnick: For all your grain disposals and grain needs, consult Mike in Alberta's Metropolis—Haight.

(Continued on page 10)

UCY PICTURE

Left top: Mr. Anton Maslanka, president of Club at Round Hill, Alta.

Left centre: Miss Phylis Yuswak, winner of the Oratorical Contest, being presented with trophy by Rev. V. Shewchuk. She is a member of the Mundare Club.

Left bottom: Grade X of Mundare High School, having an Oratorical Contest. With few exceptions, they all belong to the local UCY.

Bottom centre: Miss Phylis Yuswak, prize-winner, receiving hearty applause from the audience.

JRE PARADE

Right top: Miss Helen Harmider, president of Club at Daysland, Alta.

Right centre: Present executive of Borschiw Club. Their names: front row from left — Emily Hrabec, Sophie Wozney. Second row: Olga Rurka, Jean Filevich, Rose Hrabec. Top row: Nick Filevich, Mike Hrabec, Vic Romaniuk and Dan Rurka.

Right bottom: Mundare boys closing the Oratorical Contest with a bit of snappy music. Playing the violin, Edward Bilyk; banjo, Joe Triska; guitar, Mike Zakordonsky.

Bird's Eye View (continued)

Martin Hrabec: And certainly he's a good worker!

Olga Deputan: A member who left us and took the pen over in a neighboring local.

Emily Hrabec: Always ready to rescue a friend in need.

Paul Michlick: Trying hard to be a good boy.

Pearl Rurka: A reliable lassie in work and play.

Jacob Michlick: Following his brother closely behind.

Elsie Hrabec:
Although a student at Ryley High,
She is still an active member of our UCY.

Bill Hrabec: A lad who is always on hand when is demand.

Florence Michlick: Imagine Florence refusing to go to a picnic.

Nancy Hrabec: A lass with great ambitions.

Paul Ogrodnick: Imagine Paul attending all our UCY meetings.

Steve Pochynok: Can you see Steve arguing with the president regarding our membership fees?

Paul Matwiychuk: As we look into the future we can see Paul competing with Ray Miland for the Broadway award.

Helen Romaniuk: Now in Edmonton attending college.

Orest Shyba: Attending college at Yorkton. Bet he's a good boy there, eh?

John Michlick: A good little boy—could he be like his brothers?

Steve Hrabec: Just a good, quiet member.

Peter Wozny: Weakness: always wearing his hat while dancing or attending a meeting. (Suppose he thinks the Club will buy him a new one)! Girls! Did you see Pete in his new sixty-four dollar suit?

Frank Stewart: Trying and doing his best to bring up the younger generation.

Bill and Paul Muzichka: Our two newest members. They just moved in to this region.

Paul Wozny: Singing when he isn't paid for it.

Nick Stewart: Come down and see Nick pitch ball, folks!

Father Bilyk: Appreciated greatly by all. Always ready to offer best advice. Father really makes a hit with any audience.

НА НАС ЧЕКАЮТЬ

Дух Світа.

Світ, що в ньому теперішня молодь живе є дуже дивний. Молодь, що змалку була вихована в католицькім домі, що змалку любить і є привязана серцем до Бога і всього, що добре, що живе по вимогах Церкви завважує, що вона не є в гармонії з життям світа. Що вона цінить, другі висміюють; те, в що вона вірить, світ перечить; словом, добра молодь бачить, що її ідеали о ціле небо різняться від ідеалів теперішнього світа.

І приходить тоді думка, щоб іти лекшою дорогою, щоб бути одним зі світом, бо неприємно є молоді, коли вона відчуває, що вона не є в парі з іншими. Другі мають у світі становища, заняття, легке життя, а ми не можемо того діпняти, бо ми знаємо четверту, сему й інші Божі заповіди. Другі роблять много приємних ім річей, а ми ні, бо нам совість на це не позволяє. І ми думаємо чому то так є.

Та ми чуємо голос, що годі нам двом панам служити. Ми є з Христом, в Його імя ми хрещені, і тому не випадає нам робити те, чого Христос не любить.

Наше Завдання.

Христос вложив на наші плечі свій тягар, який однак є легкий і солодкий. Він дає нам силу. Ми ще молоді, ми амбітні, ми бажаємо чогось великого, чогось вартісного. Ми хочемо доконати великих річей. А в Христі і з Ним ми можемо все. Світ саме прагне того, що ми посідаємо.

Що за щастя є тепер бути молодим, а до того ще й католиком. Ми маємо щось такого, що можемо дати, що має справжню вартість. Ми багато одержали — мусимо багато давати. Не без цілі ми охрещені в імя Христа. Та ціль, це спасення світа й щастя наших блжних. Та ціль, це продовження Христової праці, яка вимагає жертви, посвяти, а нераз і смерти, яка нас уводить у вічне життя, а ближним нераз отверає очі на їх блуд.

Потреба Релігійного Виховання.

Нам молодим треба нині якнайосновнішого знання нашої релігії. Але знати її не по діточому, але здавати собі з неї справу на кожнім кроці. Чи при забаві, чи на шові, чи в дома, чи в школі, чи при читанні книжки, все і всюди повинні ми памятати, що ми католики, що ми належимо до Христа, що ми є помешканням св. Духа. Примінити нашу віру до нашого життя — це наша найбільша теперішня потреба.

(Далі буде)

UCY PICTURE PARADE

(Continued)

Present executive of Round Hill Club.

Mr. Michael Ponich, Member to the Provincial Legislature, congratulating Grade X students of Mundare on the occasion of their Oratorical Contest.

The time will come, when women will get men's wages.

You're right — next Saturday night.

She was born on her parents' wooden anniversary, so they called her "Peg."

I'm Irish and proud of it.
I'm Scotch and fond of it.

She: You'd better watch that arm of yours.

He: Oh, it knows its way around.

Diary of St. Joseph's College Events

Like any well-organized educational institution, the program of study, sport, religious and cultural activities is so integrated in St. Joseph's College as to render each academic year one harmonious round of student achievement.

Possible spectacular events and episodes are deliberately minimized in order to produce a well balanced growth — intellectually, morally and physically. Over-emphasis on any one phase of life is avoided.

Thus, this diary of St. Joseph's College is not composed of a summation of daily life with minute variations. Rather, it is a much shorter chronicle of the events or their inception which served to broaden or enrich the daily schedule.

The following items are, therefore, merely landmarks in the gradual development of St. Joseph's College from an experiment in the field of Canadian Ukrainian Catholicism to a flower in full bloom on the broad panoramic field of the Dominion.

Diary of Events

May 6, 1919—Brothers Ansbert, Stanislaus and James arrive in Yorkton to inaugurate the construction of St. Joseph's College.

July 28, 1919 — The excavation of the site commences.

Sept. 7, 1919 — His Excellency Bishop N. Budka presided at the laying of the cornerstone. Among the prominent guests at that time were Archbishop Mathieu of Regina, Father Delaere, Vice-Provincial of the Ukrainian Redemptorist Fathers, and Brother Bernard, Provincial of the Christian Brothers.

Oct. 4, 1920 — The Brothers move into the College.

Oct. 11, 1920 — Classes begin with only six pupils.

July 7, 1921 — During the Parish Patron Saint, the College students staged in the City Hall a Ukrainian play, "Muzyki Aristocraty."

Oct. 7, 1922 — Under the capable supervision of Brother Ansbert, the College held its first Field Day at the Exhibition Grounds.

Dec. 1, 1922 — Brother Stanislaus succeeded Brother Ansbert as Director. The number of students had increased to 50 by this time.

Dec. 14, 1923 — Brother Methodius, the first student of the College to enter the ranks of the Brothers, received the habit of St. de la Salle.

In Sept., 1925, Mr. V. Bossy joined the staff of the College and organized a local Sitch Unit among the students.

January 13, 1926 — Brother Methodius joined the staff of St. Joseph's College.

March 12, 1926 — St. Joseph's College Juveniles, coached by Brother Paul, won the City Championship in hockey.

Sept. 17, 1927 — The Grade XII course was instituted at the College.

Oct. 16, 1927 — The Apostolic Delegate for Canada paid an official visit to the College: A civic banquet was tendered him in the Dining Room.

June 30, 1929 — Brother Stanislaus was relieved of his duties as Director in order to make post-graduate studies in Europe. He was succeeded by Brother Anthony.

Sept. 2, 1929 — The Sister Servants of Mary Immaculate assumed control of the kitchen and dining room. We would like, at this time, to pay tribute to their devotion and zealous labors throughout the years.

June 4, 1930 — The first student of St. Joseph's College to be raised to the priesthood was Rev. Father B. Charney, at present Parish Priest at Alvena, Sask.

Sept. 23, 1931 — Two College students, Lindsay Capling and Anthony Pawluck, won the senior and junior championships at the Annual Intercollegiate Track Meet.

July and August, 1934 — A concert and tumbling group of twelve College students toured Manitoba and Saskatchewan.

March, 1935 — The St. Joseph's College made a clean sweep of athletic honors in Yorkton, winning the men's Basketball Championship and the Juvenile Hockey Championship. Both these honors have been won three times each during the thirties.

Nov. 16, 1935 — The College staged a musical production, "Hi-Ho" in the City Hall, under the direction of Mr. Jack Hennessy.

March 3, 1937 — The College Junior Hockey Team played Notre Dame Hounds in the southern Saskatchewan finals, in Regina.

April 29, 1938 — The Rev. Brother Stanislaus, revered by all the former and present students, succumbed to a stroke. He had been on the College staff for 18 years. The grateful Alumni commemorate his memory by a beautiful park on the College grounds.

Aug. 15, 1939 — Brother Aloysious succeeded Brother Anthony as Director.

May 19, 1940 — The opening of the Brother Stanislaus Memorial Park and the first reunion of former students.

May 21, 1942 — The first Annual Combined Graduation Exercises of the Sacred Heart Academy and St. Joseph's College were held in the College auditorium.

(Continued on page 13)

For Our Boys Who Plan Taking Up High School

"How shall I best prepare myself for life? Where shall I prepare myself for the all-important years that lie ahead?" These are the questions that undoubtedly come to your mind and you try hard to find a satisfactory answer.

The answer to these perplexing questions is very, very simple: Just go to ST. JOSEPH'S COLLEGE at Yorkton, Sask., and there you are sure to find everything to satisfy your ambition. In fact, you will find much more. Just read on and you will see all the advantages St. Joe's will give you, — advantages which no other college can at present supply.

1. At St. Joe's you can attain greater proficiency in studies than elsewhere. because study hours are prescribed, work is closely supervised, and each student receives individual attention.

2. Here life (in the residence) is healthy, due to the fact that there is a strict regularity of daily routine; all activities have their appointed time and are properly proportioned.

3. Supervised studies under the guidance of trained teachers prevents you from neglecting your work and makes more certain your ultimate success in the June examinations.

4. Constant association with boys of your own age teaches you how to form and retain friendships and developes a sense of initiative and personal responsibility that will be an incalculable value in your later life.

5. Participation in competitive sport, under the supervision of efficient coaches, assures your physical development keeping pace with your mental progress and teaches you the rules of clean sportmanship, rules which you should master before commencing the game of life.

6. Extramural activities such as sport, debating, public speaking, literary society work, etc., are of great benefit and cannot be obtained in the average day school.

7. Regular religious instruction gives you a practical knowledge of your faith and will send you forth into life equipped with convictions that will serve as splen did guides in a chaotic world. Religious education is an essential part of a well-balanced education — without it, education fails to accomplish its greatest purpose.

8. Few things create as fine a democratic spirit among young people as life in St. Joe's. There are no distinctions of social position or wealth, of race or descent. All stand on common ground.

9. At St. Joe's there are constant opportunities to learn co-operation, self-discipline, charity and service. These are the ingredients which build character—the prime essential of all leaders.

10. A term at St. Joe's is an experience to be remembered with pleasure all through the years.

The above mentioned are but a few advantages you get at St. Joe's just because it is a College, and not an average school. Being St. Joseph's College, it gives you a variety of activities, as sports. (basketball, hockey, tennis, baseball and others), which are not compulsory, yet so very important in your young life. Here you are supplied with a large library of various books in the English and Ukrainian languages. The many social activities will help you to acquire the feeling at ease in all your functions with society. Another acquisition easily obtained here is the development of correctness and beauty of expression by means of learning dramatic art under capable instructors. You even get a chance of taking lessons in public speaking which is so necessary nowadays. Or, if you please, you may take up a course in taxidermy. woodworking, photography, etc. A very important subject besides all these is the Socio-Economic Study, which trains you in the art of leaderhsip. Special classes for the teaching of the Ukrainian language, history, litearture and other national matters are conducted for all, who wish to become more familiar with them.

St. Joseph's College is then naturally the best of its kind in the whole of Canada. So if you are deciding to go to High School, why not go to Yorkton, St. Joseph's College? This is the right place for Ukrainian High School students.

Diary of St. Joseph's College Events

(Continued from page 12)

June 5, 1942 — The annual Sports Day of St. Joseph's College was revived after a lapse of twenty years. The individual champions on this occasion were Alex Kurylo. Adolph Matsalla and Metro Prystai.

Sept. 20, 1944 — The St. Joseph's College Army Cadet Corps was organized under the supervision of Brother George and Brother Methodius.

August 15, 1945 — Brother Justin succeeded Brother Aloysius as Director.

Sept., 1945 — The registration of the College reached the capacity peak of 106 boarders. Many others had to be turned away through lack of accommodation.

Conclusion

What the future holds is uncertain. But the staff and students of the College face it with confidence and hope, looking forward to even greater achievements.

Перші Християни на Україні!

Усі великі бояри та старші дружинники Володимирові завважили та нишком говорили помежи собою, що послідними часами їх великий князь щось дуже задуманий.

— Певно новий похід продумує, — говорив один.

— Е, ні! То має бути щось важніше ніж похід. Що йому похід? До походу в нього завсігди все готове.

Та що властиво Володимир передумував, ніхто з них не міг угадати. Тільки найблищі його приятелі мали доступ до нього та знали його пляни. Але це все тримали в великій тайні.

В міжчасі головним шляхом у напрямі Києва їхали на конях кілька пишно зодягнених їздців. Це були посли грецьких цісарів Василя й Константина.

— Не знати чи вдасться скоро просвітити серця цих варвар промінням Христової ласки? — спитав один із їздців старенького священика, що їхав біля нього.

— Та тут перше проміння Христової ласки вже впало — відповів священик. — Бо скажу вашій вельможності, що наші епископи вже мають деякі вістки про невеликі християнські громади на Україні. А те християнство прийшло туди двома шляхами: із полудня та з заходу. Через живі взаємини з сусідними християнськими народами — Греками, Болгарами, Скандинавцями й Німцями — багато українських купців і вояків приняли Христову віру та охрестилися. Таж навіть записано в літописах, що вже в 865 р. грецький епископ охрестив київських князів-Варягів: Дира й Аскольда. А тоді певно приняли християнство й більше Киян. Навіть великі апостоли Славян, Кирило й Методій, через якийсь час навчали тут Христової віри.

А за панування князя Ігоря, Володимирового діда, вже велика частина бояр і дружинників визнавали християнську віру. Навіть мали вони в Києві свою церкву св. пророка Іллі.

— Але самий князь Ігор і дальше тримався поганства? — запитав знову один із подорожних.

— Так, сам Ігор був поганином до смерти, однак дуже прихильно відносився до християн. Але за те його жінка, Ольга, що по його смерти обняла керму київської держави. охрестилася 957 року. Навіть наш патріярх подарував її дорогоцінний хрест. де були виписані слова такого змісту: "Обновись, українська земле, в Бозі через св. хрещення, яке приняла благословенна Ольга." Вона то старалася найбільше поширити християнство в своїй державі й навіть запросила була місіонарів аж з Німеччини. А найбільше старалася вона защепити в серці свого внука, а теперішнього князя Володимира, прихильність до християнської віри.

— А що то за князь є той Володимир, що ми тепер їдемо до нього з посольством? — вмішався ще один із подорожних.

— Таж це той могучий київський князь, що до нього звернулися були наші цісарі просячи помочі, щоб прогнати з краю свого свояка Барду фока, що проголосив був себе цісарем і зробив у державі повстання. І аж 6000 вояків прислав Володимир їм на поміч, — відповів йому попередній.

— А за це цісар Василь обіцявся віддати за нього свою сестру Ганну — додав священик.

— Отче, — сказав на це перший післанець — не було ще такого, щоб грецькі імператори віддавали своїх дочок, чи сестер за варварських князів, хочаб і як могутніх. І тепер цього не буде.

— А я думаю, що цісарське письмо з відмовою принесе лихо! — відповів старий священик. — А зрештою князь Володимир вже не є варварський, бо скільки мені відомо, він також недавно дався охрестити.

— А то як і коли? — запитали оба попередні разом вже на добре зацікавлені.

— Як тільки Володимир Великий обняв київський престіл, — продовжував духовник спокійно, — мусів нераз стрічатися з християнськими володарями. Тут пізнав він вищість і досконалість Христової віри та зрозумів, що народ що хоче стати великим, могучим і культурним, не може жити в поганстві. І тому рішився він приняти християнство. Завершенням його постанови було, коли його щирий приятель, скандинавський князь Оляф Триґвізон прибув до Києва (986 р.) разом із одним анґлійським священиком. Князь Володимир гостив їх дуже сердечно й тут перебули вони цілу зиму. Оляф, що недавно самий приняв у Анґлії християнську віру, старався навернути також і свого приятеля Володимира. Щирі слова Оляфа розвіяли послідні сумніви в Володимира. Вертаючи з Византії 987 р. Оляф ще раз повернув до Києва в товаристві грецького епископа Павла, й той охрестив князя Володимира в місті Василеві коло Києва.

Ще дальше продовжавби був старець але вони завернули вже в княжий майдан і тепер що іншого заняло їх цікавість.

(Докінчення дуде)

I don't intend to be married until I'm thirty.

I don't intend to be thirty until I'm married.

When were you born?

April 2nd.

A day too late.

Nosey Nick in a Department Store

(By N. Ch.)

I am standing at the end of a long human line. The reason why I am standing in this line is that my wife is standing in the same line. She is standing just ahead of me. The reason why she is standing in line I do not know because she has not troubled herself to tell me. For lack of anything to do, I look at my watch and notice that it is two minutes of eight. It is the time of day that I still should have been in bed. The pedestrian traffic about me is not very heavy. In fact, it is non-existant.

Suddenly behind me I hear footsteps. Then I do not hear them. They have stopped immediately behind me. A second later, I hear a patter of running feet. This patter also ends somewhere behind me. Then a half-dozen patters punctuated by a ponderous if somewhat hurried stomping. A rapid clicking of high heels on the pavement, followed by others, and oddly enough, no-one is passing us on the sidewalk. Then someone from behind nudges me, more than nudges me, as I lose my equilibrium and only regain it by the simple expedient of dislodging my wife's equilibrium. My wife in turn, I notice, automatically dislodges Broadacres who is in front of her. This promises to be interesting to say the least, so I crane my neck sideways and out, at the same time being careful not to get squeezed out of the line. I see the sixth lady ahead of me just as she is trying to regain her footing by bowling over the seventh lady ahead of me. I let my eye rove the line ahead, and see that it is a very long line indeed. I do not care to guess how long it is as it has turned a corner about six doorways up.

Now it is a very strange thing indeed, for as you and I very well know, one is bound to hear sounds of human conversation when there is more than one woman present; I do not hear any conversation at all. I do hear an occasional grunt of impatience, interrupted here and there by smothered squeals and squeaks, but outside of that, it is uncommonly quiet. That is, it was quiet. Something has happened, because I find myself moving ahead. Also my fists are in my ears. The reason for this is that now there is noise. I think there is enough noise to be heard across the county boundary. This noise is made by very many females shouting something.

In less time than it takes to tell, I find myself rounding the aforementioned corner on two wheels, so to speak. Also in no time at all I am pushing my wife up the stairs of Abe Schweink's Department Store. The reason I am pushing her is that I myself am being pushed by a mad horde of screaming females from behind. Now I do not care to be in the company of so many females, especially with females with murder in their eyes. All these ladies have murder in their eyes except one. I do not see what is in the eyes of this one because they are shut and she is lying on a couch. I see that a male clerk is holding a vial to her nose with one hand and with the other he is picking up a fox's face which has been torn from the rest of the fox around her neck. I do not hear what his lips are trying to say on account of two or three hundred gesticulating women, each of whom is trying her utmost to be heard above the rest.

All these females, I see, are having a mass wrestling match around a ladies' hat counter. I know that it is a hat counter because the air above and about it is a mass of whirling, leaping and flying shapes which could not be possibly anything but modern ladies' head-gear. Also there is a huge sign suspended above the length of the counter which reads something like this: "Clearance Sale of Ladies' Hats." I glance over the writhing ocean of human heads and arms and am rather astonished to see that I am the only representative of the male species on this floor, that is, except the clerk who evidently has succeeded in reviving the female shopper out of her fainting spell. I see now that he is carefully backing away from his patient. The reason for this is that the lady is permitting her eye to rove around to get her bearings. This does not take very long... She fortright gives vent to a Sioux battle-cry, and in a half-dozen somewhat wobbly, but very determined strides indeed, she is in the thick of the Battle for the Hats. In a matter of a second or two she is no more to be seen as she is swallowed in the fray.

All of a sudden at my left, I hear the frantic jangling of a telephone. I see that it is a very excited lady-clerk desperately trying to get the City Ambulance, presumably for the purpose of removing casualties from the field. I am making up my mind at this moment to withdraw from the scene of conflict in spite of what my spouse might have to say to me later on the subject. One reason I plan to withdraw is that the din of battle is increasing in venom and volume. Also the number of flying hats has considerably increased. Also mingled with the hats I am beginning to see remnants of such items as gloves, scarves, wool, silk, fur and hair.

If I wavered in my resolution to depart

(Continued on page 16)

Купили Церкву і Дім для Дівчат в Полудневім Едмонтоні

Рік тому українці католики в Алберті купили Інститут для хлопців студентів. Цей дім є під назвою "Інститут св. Йосафата".

З усіх сторін Алберти були домагання, щоб набути також подібний дім для дівчат студенток. За Божою поміччю вже набули не тільки гарний дім, але також і церкву, що буде служити студіюючій молоді обох Інститутів і вірним, що мешкають в полудневім Едмонтоні. Дім перебе- ремо при кінці цего місяця, а церкву аж за рік.

Це є знова один крок вперід, що його зробили українці католики в Алберті і цим кроком радіє кожне щире українське католицьке серце. Особливо українська католицька молодь повинна бути горда новим здобутком і спільною працею помогти сплатити довг.

Минулого року на Зїзді в Чипмені врадили, що кожний відділ У.К.Ю. в Алберті має зробити одно велике підприємство на фонд Інституту для дівчат. Слідуючі відділи вже виконали ухвалу Зїзду і прислали прихід:

1.	Київ, Плейн Лейк і Инисфрі з карнавалу	661.00
2.	Редвей	100.00
3.	Куквіл	75.00
4.	Елдорена	50.00
5.	Чипмен	48.45
6.	Равнд Гил	40.00
7.	Мондер	30.00
8.	Вегревил	25.00
9.	Борщів	25.00

Разом Українське Католицьке Юнацтво придбало на фонд Дівочого Інституту 1,054.45.

Сподіємося, що й другі відділи також долучать свої старання у цій важній справі і причиняться для спільного добра.

о. Севастіян Курило, ЧСВВ.
Провідник УКЮ в Алберті.

Vacations--Happy Days

We always rush to Christ in perils, temptations, etc. We ask Him to share our sorrows, sufferings. But our gaity, we bring it to creatures. Why not to Christ? — because it is usually sinful and we don't care to do it; because it is silly and unworthy, we are ashamed; because it is absorbing and delightful — we forget about God.

Yet God wants us to be happy and joyous. He gave all the beauty to the world. He gives friendship, health, etc. For this purpose we also have vacations. God wants us to be happy at this time.

True enough, many will use this time for sin. Many will find vacations an opportunity to neglect religious duties and lead others to sin by their bad example and bad manners.

But we understand that our joy is true only when it is with Christ. Christ rejoices in our joy, He is happy and glad in our gladness. He actually plans our happiness. Hence during vacations:

We build souls and bodies — not bodies only at the expense of the soul.

We will not drive Christ from our hearts. No sin for us! Sin is not joy, a holiday, a rest. It is destructive, killing our peace, spoiling the image of God, harms the bodies, ruins the souls. It is sad if our pleasure causes sin and evil.

We will invite Him to come to our hearts, offer Him our vacations, will not be there where danger is found. Ask Him for grace of pleasant and good times, for safe companionship.

We will take Him with us. We wouldn't be embarassed in His company. There will be no entertainment where He would not be invited. No form of joy will be sinful. With Him we will find real recreation, rebuilding ourselves — bodies and souls.

"Christ, be with us during these holidays and bring us back safe, in Your company."

NOSEY NICK IN A DEPARTMENT STORE

(Continued from page 15)

and desert my loving wife, I have no scruples about leaving now, the reason being that among the unidentifiable sounds of the fracas, I am beginning to distinguish words that I do not care to hear at all, the same being "POLICE" and MURDER." Very calmly indeed, I pass on the stairway two weary-eyed ambulance attendants carrying a stretcher and make my way to the street door where my ears are treated to the imperious wail of a police siren, emenating from a riot-squad car.

I have chosen a nice quiet spot like the city's main subway to meet my wife on her way home providing she is fortunate enough to find herself amongst the survivors of the skirmish.

ARE YOU MISSING THESE?

Every boy and girl can benefit greatly and learn a great deal by reading more newspapers, especially the sections printed purposely for them. You will find these sections in all four Ukrainian Catholic newspapers. These sections are published in Ukrainian as well as in English. So do not deprive yourself of these wonderful opportunities and read:

THE YOUTH SECTION (in Ukrainian) printed in the Ukrainian News, edited in Edmonton.

THE REDEEMER'S VOICE DIGEST (in English) printed in the Redeemer's Voice, edited in Yorkton.

THE YOUTH HERALD (in English) printed in The Future of the Nation, edited in Yorkton.

THE UKRAINIAN YOUTH (in English) printed in the Light, edited in Mundare.

And above all read the youth paper OUR FUTURE, in which every article is carefully chosen and meant especially for every Ukrainian boy and girl. So read it all, every bit of it. It's all written for nobody else but YOU.

HOT? TIRED? LAZY?

No, it's not hot! I'm not tired! And I'm not lazy, either! No! I was just thinking... Well, wouldn't it be nice if every reader would try to get at least ONE new subscriber for Our Future?

I was wondering also, how many members of the UCY are taking part in the present Subscription Contest. I am even smart enough to figure out that if every reader got only one subscription, the circulation of Our Future would be doubled! And that isn't a hard thing to do! For every reader to get only ONE new subscription — why — 'tis as easy as anything! And what a great success this contest would be!

The Editor told me that the contest is moving along well. When I asked for concrete facts and figures, he held his fingers to his lips... Shhhh! That's a secret! Someone is away in front; someone is coming up close; many others are trying to catch up, and very many gave no sign of life so far.

But that's all right! They all still have a chance of becoming King or Queen of Our Future. It's never too late to start.

The contest ends July 31st.

JOSEPH STARKO
Oculist — Optometrist
Examines eyes and fits eyeglasses
230 Tegler Bldg. Phone 21248
Second Floor
EDMONTON, ALTA.

PETER STARKO
Oculist — Optometrist
Examines eyes and fits eyeglasses
230 Tegler Bldg. Phone 21248
Second Floor
EDMONTON, ALTA.

PATRONIZE YOUR ADVERTISERS!